

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE BOKSKAMPIOEN

Een klucht in drie bedrijven

door

Otto Schwartz & Carl Mathern

Vertaling : Jos Joosten

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2015
Nr.859

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE BOKSKAMPIOEN* op te voeren moet de naam van auteur *OTTO SCHWARTZ & CARL MATHERN* ; vert. *Jos Joosten* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

PERSONEN

FREDERIK DIEPENBEEK, marmeladefabrikant.

ADELAIDE, zijn vrouw.

FRITZ, zijn zoon.

LOTTE, zijn dochter.

HUGO SPECHT, zijn deelgenoot.

TOBIAS WIPPERLING, zijn vriend.

EGLANTINE, 'Tobias' vrouw.

COLETTA COROLANI, danseres.

DIEPENBEEK, meester-bokser.

ROSA, dienstmeisje bij Frederik Diepenbeek.

Leden van de Kegelbond.

Personeel der fabriek.

Speelt in een kleine provinciestad.

De drie bedrijven spelen in hetzelfde decor.

EERSTE BEDRIJF

Woonkamer in het huis van de marmeladefabrikant Diepenbeek. Goede burgerlijke meubilering. Rechts en links twee deuren. Achtergrond uitgang naar de veranda, die een blik in de hof toelaat. Rechts en links daarvan, twee grote vensters, waarop men kan zitten. (Zie slot van 2e bedrijf). Rechts chaise-longue, waarvóór een klein vel, daarnaast piedestal met naakte vrouwelijke figuur, waarvoor een poef. Links een middelgrote ontbijt tafel met drie stoelen. Aan de vensters bloemen. Tapijten.

Voormiddagszon.

EERSTE TONEEL

Rosa, Eglantine, Tobias

Het toneel blijft een ogenblik leeg; men hoort uit de deur 2 rechts de stemmen van Eglantine en Rosa.

ROSA (*een levenslustig dienstmeisje, laat Tobias en Eglantine binnen*). — Als 't u belieft, komt u maar binnen.

EGLANTINE en TOBIAS (*komen binnen, Eglantine energische, bijna mannelijke figuur, hoed met lichtkleurige, wippende pluim, naar de smaak ener beambtenvrouw gekleed. Beiden hebben dezelfde komische boeketjes in de hand. Zij gaan Rosa voorbij. Eglantine energisch vooraan. Tobias angstig achterna*).

EGLANTINE. — Zijn je meesters al te spreken, Rosa ?

ROSA. — Nee, mevrouw Wipperling, het is nog maar negen uur !

EGLANTINE. — Wij moesten zo vroeg komen, want mijn man moest namelijk naar zijn bureau.

TOBIAS (*nababbelend*). — Ja, ik moet namelijk naar mijn bureau !

ROSA. — Nu, dan zal ik u maar dadelijk bij mevrouw aandienen ! (*af links*).

EGLANTINE (*gaat zitten voren links*). — Tobias, ga zitten !

TOBIAS. — Ja, Tinneken ! (*gaat zitten op de poef aan de pedestal. Weet niet hoe hij zijn boeketje kan kwijtgeraken en klemt het ten einde raad, kaarsrecht tussen de knieën. Dan neemt hij een zakje uit zijn borstzak en begint te eten, terwijl Eglantine hem gadeslaat*).

EGLANTINE (*na een kleine poos*). — Tobias, je mag dat niet zo naar onder werken ! Je knabbelt weeral niet !

TOBIAS. — Toch, toch ! Eglantinneken ! (*hij kauwt ijverig, het kauwen met hoofdbeweging ondersteunend*).

EGLANTINE. — Je weet toch wel dat de beroemde voedingsvorser Ernarius geschreven heeft dat de mens iedere beet 36 maal moet kauwen. Hoeveel keren heb je al gekauwd ?

TOBIAS (*tot hiertoe altijd voortkauwende*). — 31 maal, Tinneke.

EGLANTINE. — Kauw dan verder ! (*hij kauwt en zij telt daarbij*). 32 — 33 — 34 — 35 — 36. Zo nu mag je 't inslikken !

TOBIAS (*slikt zichtbaar*). — 't Is binnen ! (*terzijde*). En dat pakje is nog vol ! (*luid*). Ga je dat zo altijd met mij doen ?

EGLANTINE. — Natuurlijk ! Die geregeld kauwt, moet niet zoveel eten en wordt ook niet te dik.

TOBIAS. — Van dik worden gesproken, daarvan kan bij mij toch geen sprake zijn !

EGLANTINE. — Omdat je niet met lust en liefde eet ! Ernarius zegt : de mens moet met lust en liefde eten !

TOBIAS. — Maar Tinneken, toe, bij die gedroogde kneukels komt toch geen lust en liefde te pas !

EGLANTINE. — Zie maar eens naar je vriend Diepenbeek ! Hoe zag die man er vroeger uit !... En zie nu eens, hoe gezond en fris hij er voorkomt, sinds zijn vrouw hem tot een regimale levenswijze bekeerd heeft ! Maar die maakt beweging, die doet sport !

TOBIAS. — Maar Tinneken toch, als ik bij die flauwe kost ook nog sport moet doen, dan blijft er van mij helemaal niets meer over !

TWEEDE TONEEL
Vorigen, Adelaide, Rosa

ADELAIDE (*brave rondborstige burgersvrouw, van links 1, een beetje buiten adem, heeft een in papier gewikkeld ingelijst diploma*). — Verontschuldig mij, liefste vriendin — goeien dag, mijnheer Wipperling ! (*Tot Rosa, die na haar opgekomen is en veel pakjes draagt*). Leg maar alles op de tafel !

ROSA (*legt de pakjes op de tafel, dan rechts 2 af*).

EGLANTINE. — Goeien morgen, lieve Adelaide ! Waar is nu het verjaringskind ?

ADELAIDE. — Hij is nog daarbinnen, in zijn bureau ! (*Op rechts 1 wijzend*).

EGLANTINE. — Aha, hij weet dus nog van niets, wegens... (*wijst op de vele pakjes*).

ADELAIDE. — Nee, dat dachten wij eerst te doen als Lotte hier is.

EGLANTINE. — Komt ze dan ook ?

ADELAIDE. — Als ik het maar zelf wist ! De ondeugd schrijft niet, telegrafeert niet... en nu weten we zelf niet of ze komt, ja of nee !

EGLANTINE. — Wat heb je daar zoal in die pakjes ?

ADELAIDE. — Allemaal, verjaringsgeschenken voor Frederik ! Zoals van die dingen voor zijn sport. Gisteren werd hij nog als ondervoorzitter van de bokscclub gekozen ! Hij heeft het mij deze nacht nog verteld !

EGLANTINE (*wijzend naar Tobias*). — Zoiets vertelt hij mij 's nachts nooit.

TOBIAS. — Maar Tinneken toch !

ADELAIDE (*terwijl zij het diploma toont*). — Hier is ook zijn laatste erediploma. Dat heb ik laten inlijsten. (*leest het met veel behagen voor*). « De heer Frederik Diepenbeek wordt hierbij tot bokskampioen van België benoemd. De nationale boksvereniging ».

EGLANTINE (*met bedoeling*). — Jou kan men waarlijk gelukwensen met je man, beste vriendin. (*reikt haar de hand, dan tot Tobias*). Zo een kampioenschap zou jij ook al lang kunnen gehad hebben !

TOBIAS. — Maar, Eglantinneken lief, bij ons bestaat er toch maar één kampioenschap, en dat heb jij !

ADELAIDE. — Geloof mij, liefste vriendin, sinds mijn man bokst is hij een heel andere geworden ! Hij is lustig, energiek, vol ondernemingsgeest. Deze maand heeft hij reeds boksprijzen uit het buitenland mee naar huis gebracht ! (*toont*). Hier, die schilderij, daar die schaal en hier dit beeld.

EGLANTINE. — Was je er al eens bij, als je man bokste?

ADELAIDE. — Jammer genoeg, nog nooit !

EGLANTINE. — Dat vind ik ook jammer ! (*zoekt Tobias, die op dit ogenblik het vrouwelijke beeld van dichtbij met zijn bril beschouwt*). Tobias, laat die onzedelijke persoon met rust !

TOBIAS (*verschrikt*). — Ja, Tinneken ! (*gaat weer zitten*).

ADELAIDE (*Tot Eglantine*). — En bedenk eens, mijn man heeft ook een boek over het boksen geschreven ! Ik heb het toevallig bij een boekhandelaar op de Grote Markt ontdekt. Kom mee, ik zal het je laten zien. (*wil met Eglantine links af*).

ROSA (*van rechts 2*). — Mevrouw, de man met het bitterwater is buiten.

ADELAIDE. — Neem maar twaalf flessen, Rosa.

ROSA (*af rechts 2*).

EGLANTINE (*tot Adelaide*). — Drink jij dan bitterwater ?

ADELAIDE. — Maar nee, dat drinkt mijn man. Dat reinigt het bloed en sterkt de spieren.

EGLANTINE. — Tobias, dat zal jij van heden af ook drinken ! (*Met Adelaide af links*).

TOBIAS. — Wat ? ! Ook nog bitterwater ? ! Nu mankeert er nog maar alleen aan dat ik dat ook 36 maal moet herkauwen !

DERDE TONEEL

Tobias, Frederik en Specht, later Rosa.

FREDERIK (*gezonde, roodwangige kleinstadmens, komt lachend van 1 rechts*). — Maar zorg er nu voor dat de marmelade vandaag nog weggaat. Ha ! daar is hij juist ! Zou even hebben wij van u nog gesproken.

SPECHT (*lustige jonggezel, Diepenbeek's deelgenoot on-*

der alle oogpunten, op met Frederik). — Morgen, Wipperling !

TOBIAS (*trekt zijn redingote recht en schraapt zich de keel*). — Mijn goeie Frederik ! Met je huidige geboortedag wens ik je...

FREDERIK (*onderbreekt hem*). — Babbel niet zoveel, geef maar hier wat jij daar hebt. (*neemt de ingewikkelde sigarenpijp*). Ohe, en nogal in meerschium ! Maar dit is een vorstelijk geschenk !

TOBIAS. — Zij is een beetje gebarsten, daarom heeft mijn vrouw ze voor de helft gekregen. Ik mocht het je echter niet zeggen !

FREDERIK. — Wees maar gerust, Tobias, wij kunnen zwijgen !

TOBIAS (*bezielt Frederik en schudt heftig met het hoofd*).

FREDERIK. — Hewel, wat sta je mij daar zo dom aan te gapen en met het hoofd te schudden ?

TOBIAS. — Hoe kan men er toch zo gloeiend uitzien bij al die flauwe kost die je vrouw je voorzet ! !

FREDERIK en SPECHT (*lachen luidop*).

FREDERIK. — Ha ! mij bevalt dat echter uitstekend !

TOBIAS. — Maar mens, hoe kan men dat toch ?

FREDERIK. — Als je ons niet verraadt, geven wij u het recept !

TOBIAS. — Ik zweer het ! (*steekt de hand uit*).

FREDERIK. — Nee, nee, zo gemakkelijk kom je er niet van af ! Je moet ons zweren bij wat u het verschrikkelijkst op aarde is !

TOBIAS (*steekt de hand uit, heel eenvoudig*). — Goed. Ik zweer het op het hoofd van mijn lieve vrouw.

FREDERIK (*lachend*). — Zo, nu zijn we gerust ! Goed, Hugo, zet je daar eens aan de deur, dat mijn vrouw ons niet overvalt. (*Tot Tobias*). Ga jij daar maar zitten ! (*Tot Specht*). Komt er iemand ? (*zetten zich op divan en poef*).

SPECHT (*luistert aan deur links*). — Nee !

FREDERIK (*geheimzinnig maar duidelijk*). — Die geschiedenis met het boksen en het reizen is... alles bedrog !

TOBIAS. — En het kampioenschap ?

FREDERIK. — Bedrog !

TOBIAS. — En het diploma ?

FREDERIK. — Bedrog !

TOBIAS. — Nee, maar... zoiets !!!

FREDERIK. — Hé ! Nu sta je te kijken, hé ? Ja, ja, die voedingskuur, zoals jouw en mijn vrouw ze verstaat, zou geen paard uithouden ! Nu en dan wat groenten en meelpap, dat gaat nog. Maar dag in dag uit, neen, ik dank er voor ! Ik ben toch geen geitenbok of zuigeling ! Nu, zo kwam de ene ruzie na de andere ! Gelukkig dat die goeie Hugo mij nu en dan een broodje met hesp toestak, anders was ik reeds lang naar 't pierenland verhuisd. Toen kreeg ik echter een goed idee ! Ik dacht zo bij mijzelf : goed, groenten en meelpap eet je thuis, en... beefsteak met cornichons eet je op een ander !

TOBIAS. — Zwijg ! Beefsteak met cornichons ! De tranen komen ervan in mijn ogen !

SPECHT. — Kwel die arme kerel toch zo niet !

FREDERIK. — Daarvoor moest ik echter van huis weg kunnen. Zo'n twee-, drie-, viermaal in de week ! En dan zei ik eenvoudig tot mijn Adelaide : « Ik ga naar de bokscub ! » snap je ?

TOBIAS. — En dat gelooft ze zo maar ?

FREDERIK (*schalks*). — Natuurlijk ! Ik stuur aan Specht invitaties voor de schermclub en hij stuurt mij die van de bokscub ! Die hebben wij reeds gedrukt gereed in de zak ! (*toont ze beide*).

TOBIAS. — Frederik, jij bent nog groter dan Napoleon ! Maar hoe kwam je nu op dat idee van het boksen ?

FREDERIK. — Dat is juist de hoofdzaak van de ganse bedriegerij. Er bestaat namelijk een echte bokser Diepenbeek, en zelfs Frederik Diepenbeek.

TOBIAS. — Ach, nee !...

FREDERIK. — En van die kerel staat ieder ogenblik zoiets leuks voor mij in de krant. Bij voorbeeld : Morgen bokst te Antwerpen de bokskampioen Frederik Diepenbeek tegen de neger Cocktail. Dan maak ik mijn reistas gereed en ga... naar Antwerpen.

TOBIAS. — Naar Antwerpen ? Wat doe je daar in Antwerpen ?

FREDERIK. — Wel kerel, wat begrijp je toch slecht !

Ik zeg, ik ga naar Antwerpen. In werkelijkheid ga ik waar het mij belijft en eet en drink wat mij smaakt en jij zit intussen thuis en je kan verhongeren !

SPECHT. — Neen, maar die ongelukkige man moesten wij helpen ! Hij moet ook in de een of andere sportclub !

FREDERIK. — Wat zouden wij wel met hem kunnen aanvangen ? (*Tot Tobias*). Sta eens recht !

TOBIAS (*staat recht en slaat een beklagenswaard figuur*).

FREDERIK en SPECHT (*bezien hem nauwkeurig en draaien hem om*).

FREDERIK. — Het bergbeklimmen, dat ware nog iets voor hem ! (*slaat hem in de knieplooiën, zodat hij bijna omvalt*). Nee, dat gaat ook al niet !

TOBIAS. — Hé, wat doen jullie met mij ? Wat zijn jullie wel van zin ? (*steekt beide armen naar hen uit*).

FREDERIK (*slaat Tobias op de schouder, zodat hij bijna tesaamenbreekt*). — Ik heb het ! Hij heeft zo'n lange vinnen, hij moet in 't water !

TOBIAS. — Zeg eens, geen domheden, hé ?

SPECHT. — Je moet zwemmen !

TOBIAS. — Brr ! en 't water is zo nat !

FREDERIK. — Maar ezel toch, je komt niet in 't water ! We maken het eenvoudig aan je vrouw wijs !

TOBIAS. — Denken jullie dan dat zulks gaat ?

FREDERIK. — Natuurlijk gaat het ! Je gaat eenvoudig de zwemclub... voorbij en komt bij ons in de Gulden Engel, daar houden wij onze stamtafel.

TOBIAS. — Prachtig ! Ah, kinderen, als dat maar ging ! Morgen is het Dinsdag — dan kom ik reeds een beetje — bij jullie ! (*Stoot Frederik en Specht lustig in de zijde*).

FREDERIK. — Morgen ben ik echter niet hier, mijn jongen, ik moet weer eens zeer dringend, buiten de stad gaan boksen. (*met pose*). Morgen heb ik een boksmatch te Luik !

TOBIAS. — Toch waar !

FREDERIK (*vergenoegd*). — Het staat toch in de krant ! (*haalt een krant te voorschijn*). Waar is het nu weer ? Ha, hier ! (*leest*). « De bekende bokskampioen Frederik Diepenbeek zal morgen tegen de bokser Dalpierre de ereprijs van het Walenland betwisten ». Je zal eens zien, hoe ik die

kerel zal arrangeren ! (*met geste*). Een slag en hij is knock out !

SPECHT en TOBIAS (*lachend*).

FREDERIK (*schalks tot Tobias*). — Die ereprijs heb ik al laten gereed maken. (*gaat naar het dressoir en neemt er een zware zilveren bokaal uit*). Die bokaal is een oud erfstuk van mijn tante Ottilie. Ik heb hem eens goed laten polieren en een opschrift in graveren. Lees maar : « Aan de bokskampioen Frederik Diepenbeek ! » Die breng ik uit Luik mee als overwinningstrophee !

TOBIAS. — Jij bent toch een schobbejak ! En waar reis je eigenlijk naartoe ?

FREDERIK. — Naar Brussel, mijn jongen, naar Brussel ! Je weet wel, hé. 't Is daar nogal amusant ! (*stoot hem in de zijde*).

ROSA (*van rechts 2*). — Mevrouw Diepenbeek zendt u een nieuwe fles bitterwater.

FREDERIK (*verheugd*). — Dank u, Rosa ! Ik heb er nog juist van gesproken ! (*neemt de fles*).

ROSA (*af rechts 2*).

FREDERIK. — Lust je ook een glaasje, Tobias ?

TOBIAS. — Om Godswil, dat moet akelig smaken !

FREDERIK (*tot Specht*). — Hij weet het niet goed !

SPECHT. — Het smaakt integendeel heel lekker ! (*gaat Frederik met de ogen toewenkend, rechts 1 af*).

TOBIAS (*neemt Frederik de fles af en beziet ze met onbehagen*). — Hoe neem je dat ?

FREDERIK. — Dat neem je « bij de hals » en je giet het op de bloemen ! (*doet het*).

SPECHT (*weer van rechts 1. Heeft een fles Schiedam en geeft ze aan Frederik*). — Daar !

FREDERIK. — Let nu eens goed op, Tobias ! Nu neemt men de andere fles, giet ze in de lege (*doet het*) en men zegt : Hokus pokus Fidibus, en de fles bitterwater is een fles Schiedam geworden ! (*houdt ze omhoog*). Daarvan drink ik driemaal daags een glaasje voor mijn gezondheid. (*Gaat naar het buffet, om zich een glaasje in te schenken, zijn vrouw nadoende*). Dat reinigt het bloed en sterkt de spieren !

SPECHT (*tot Tobias*). — Van zulk bitterwater zou je

ook wel alle dagen willen drinken, hé, ouwe jongen ? (*terwijl Diepenbeek drinkt hoort men de stemmen van Adelaide en Eglantine, de laatste bijzonder luid*).

TOBIAS. — Ik hoor het zoet geluid van mijn Eglantine !

SPECHT. — Het was hoog tijd ! (*steekt de lege fles in de achterzak, wat hem echter niet goed gelukt*).

VIERDE TONEEL

Vorigen, Adelaide, Eglantine.

ADELAIDE en EGLANTINE (*van links 1*).

EGLANTINE (*ziet Frederik, die met fles en glas daar staat*). — Haha, daar is het geboortekind ! (*steekt hem beide handen toe*). Ik wens je van harte geluk !

FREDERIK. — Een ogenblik ! Hou eens vast, Hugo !

SPECHT (*die nog immer met de lege fles bezig is*). — Maar je ziet toch wel, dat...

TOBIAS (*van nu af aan zeer in zijn schik*). — Geef maar hier ! Ik zal ze wel vasthouden ! (*neemt beide*).

FREDERIK (*geeft Eglantine de hand*). — Mijn beste dank voor de wondermooie meerschuijpijp. Die komt mij juist van pas. De mijne is namelijk een beetje gebarsten.

EGLANTINE (*blijkt à tempo Tobias vragend aan, die echter haar blik ontwijkt en met fles en glas « jongleert »*).

ADELAIDE. — Frederik, vergeet niet te drinken !

FREDERIK. — Hoe zou ik het kunnen vergeten, gauw, naar onder met dat ding ! (*drinkt het glas leeg en schudt zich*). Brrr ! !

TOBIAS (*terzijde*). — Hoe goed hij dat kan ! Fameus !

EGLANTINE (*zeer beslist*). — Tobias, je zult ook een glas drinken !

TOBIAS. — Nee, Tinneken, dat mag je mij niet aandoen !

SPECHT (*tot Tobias*). — Jij lafaard !

TOBIAS. — Lafaard, zeg je ! Ik een lafaard ! Dat laat ik mij niet zeggen ! Heb je daar geen groter glas ?

SPECHT (*terzijde*). — Zo'n aap ! (*haalt van het buffet een wijnglas, neemt Tobias de fles af en giet het glas vol*).

TOBIAS. — Eglantine, uw man is geen lafaard ! Hier met dat glas ! (*neemt het glas en drinkt het met welbehagen leeg*). Aaaaah !

FREDERIK en SPECHT (*stoten hem à tempo in de zijde*).

TOBIAS (*schudt zich nu*). — Brrr ! Dat is een afschuwelijk brouwsel !

EGLANTINE. — Zie je Tobias, dat heeft me bevallen !

TOBIAS (*terzijde*). — Mij ook !

EGLANTINE. — Morgen bestel ik voor u ook twaalf flessen.

FREDERIK en SPECHT (*proesten het uit*). — O, wee !

TOBIAS. — Ja, maar, Tinneken...

EGLANTINE. — Geen tegenspraak ! Dat ben je aan je gezondheid verschuldigd.

TOBIAS (*invallend*). — « Gezondheid ». Luister eens, Tinneken, ik ben tot het inzicht gekomen dat het voor mijn lichamelijke constitutie een grote weldaad zou zijn lid te worden van een zwemclub.

EGLANTINE. — Werkelijk ! ? Tobias !! (*geestdriftig*). Mijnheer Diepenbeek dat heb ik aan u te danken ! (*reikt hem de hand*).

FREDERIK (*met bedoeling*). — Jawel, dat hebt u aan mij te danken !

SPECHT. — Ik zal hem morgen zelf bij de zwemclub « Nautica » aanmelden.

EGLANTINE. — Zeer vriendelijk van u, mijnheer Specht, maar dat doe ik liever zelf !

TOBIAS (*ontzet*). — Hé ! (*kijkt hulpzoekend Specht Frederik aan*).

SPECHT. — Waarom u die moeite geven ? Ik moet daar toch voorbij !

EGLANTINE. — Voor de gezondheid van mijn man is mij geen moeite te groot, ik zal zelf gaan ! (*wendt zich tot Adelaide*).

TOBIAS (*vertwijfeld, stil tot Frederik en Specht*). — Wat begin ik nu ?

EGLANTINE. — Gelief ons te verontschuldigen — wij moeten gaan ! Tobias, kom ! (*reikt Adelaide de hand*). Tot weerziens, liefste vriendin !

ADELAIDE. — Wij zien mekaar toch Dinsdag ?

EGLANTINE (*zeer beslist*). — Neen, Dinsdag meld ik mijn man aan in de zwemclub ! (*met Adelaide rechts 2 af*).

TOBIAS (*maakt aan de deur vertwijfelde gebaren als voorheen, dan rechts 2 af*).

FREDERIK. — Nu, die zit goed vast !

SPECHT. — Wat gaat hij nu beginnen ? !

VIJFDE TONEEL

Frederik, Specht, Fritz, dan Adelaide, Rosa.

FRITZ (*lieftallige hyperelegante jonge man, modern danstype, komt vlot en overmoedig van links 2*). — Morgen, papaatje ! Hartelijk gelukgewenst bij uw verjaardag ! « Nog veel heil en zegen op al uw wegen ! »

FREDERIK (*kust hem*). — Van harte dank, lieve jongen !

FRITZ. — Goeie morgen, oom Specht !

SPECHT. — Morgen, Fritz !

FREDERIK. — Maar zeg eens, kereltje, waar zit je zo lang ? Het is bijna tien uur !

FRITZ. — Ik heb tot deze morgen vijf uur gestudeerd, papaatje.

FREDERIK. — Je mag niet zo de ganse nacht over je boeken gebogen zitten. Altijd langzaam vooruit, altijd stapsgewijze...

FRITZ. — Ja, ja, « stapsgewijze » ! (*maakt enige danspassen*). Dat zeg ik ook. Maar ik wil er toch toe komen, om later uw marmelade langs chemikalische weg te bereiden.

FREDERIK (*tot Specht*). — Een prachtjongen ! Hij denkt maar voortdurend aan de zaak !

SPECHT. — Ja, die appel is een beetje ver van de boom gevallen.

FREDERIK. — God zij dank ! Die jongen is de soliditeit in persoon ; hij drinkt niet, hij rookt niet, en vrijen doet hij ook al niet.

ADELAIDE (*van rechts 2*). — Maak dat je wegkomt, Frederik, ik moet de verjaargestafel in orde brengen. (*schuift Frederik naar deur rechts 1*).

ROSA (*achter haar met pakjes*).

FREDERIK. — Kom, Hugo, je moet je nadien met mij ook laten verrassen ! Dan doet het mij nog meer plezier ! (*wenkt Adelaide aan de deur kinderlijk toe*). Tata ! (*beiden af rechts 1*).